

□ JOZEF IN DE RIMBOE □

DOOR SARA OUDSTEIJN—BOUTERSE.

(Slot).

IV.

EEN paar weken was het nu alweer geleden, dat Bart van Geen over stag ging en zijn huishoudster, een jonge Javaansche, haar intrede deed. Het had hem een goedkeurenden slag op zijn schouder van den ouwen Mac bezorgd. Je kon zien, zei Schriecke, dat zijn huishouding nu in vrouwenhanden was! Bart onderging er een soort van tevredenheid door, een voldoening over zich zelf, alsof hij een fout had goedgeemaakt. Tasminah nam de leiding over huis en geld, haar schelle stem keef tegen den kebon en de geur van verdrogende melatie in haar glimmende haren doortrok langzaam-aan de broeiende warmte, die in het kleine huisje gevangen bleef. Gemengd met den reuk van klapperolie gaf het Bart een bijna physieken weerzin, die hem haar nabijheid onverdragelijk maakte. Als hij haar maar weer de deur uit zette, dacht hij dan.

Zoo zat hij op een avond in zijn binnengalerij bij de tafel, onder het licht van de staag-suizende gasoline-lamp; voor hem lagen een paar romans, opengeslagen had hij Dostojefski's „Schuld en Boete". Nu zou hij zin voor zin in zich opnemen, waarom zou je hier niet even goed kunnen lezen als in Europa; bleef Verhallen niet van alles op de hoogte? En hij las een paar bladzijden, langzaam, de woorden ziftend in zijn geest. Tikkend sloeg een tjitjak zijn staart tegen den muur, muskieten gonsden op een afstand en de straffe lucht van kajoe poetih-olie leidde zijn aandacht af.

Door de open deur zag hij zijn voorgalerij, blank van maanlicht; onbeweeglijk stonden de zware boomkruinen in dien witten, starren schijn. Bart drukte dwingend de handpalmen tegen de slapen; wat las hij ook het laatst? O, dat woord.... een vaag begrip drong nog tot hem door, maar fel, als een brand die alles neerschroeit, overweldigde het heftig verlangen hem weer.... Gonda. Wat zou ze nu doen.... Dacht ze wel eens aan hem, zooals hij aan haar, onder alles door, altijd.... bewust en onbewust? O, de folterende onmacht om haar beeld niet meer te zien.... Gonda, zooals hij haar het laatst had ontmoet, zeven dagen nu alweer geleden. Ze stonden op het kale erf, bij den paal waaraan haar kleine aap gebonden zat, haar blanke armen om den harigen kop, haar blonde hoofd in mededoogen gebogen over het zieke diertje, dat kreunde als een kind.